

Salu – en mor i Nepal

TEKST OG FOTO: HELENE T. STRØM-RASMUSSEN

«Namasté!». Salu kommer småløpende mot meg med sin 17 år gamle sønn i hånden, og hilser høflig. Jeg kom for en stund siden og har sittet på trappen utenfor huset deres og betraktet omgivelsene. Det er lave murhus med en åpen plass i midten. Skittent, støvete, veldig enkelt. Jeg presenterer meg, hun smiler forsiktig, tar meg med inn og begynner å fortelle.

- Rohit er ikke som de andre. Da han var to år og ikke kunne gå eller snakke, skjønte vi at noe var galt. At vi hadde gjort noe feil. Familiene våre ville ikke ha noe med oss å gjøre lenger. Og jeg var bare 16 år.

Rohit sitter ved siden av meg, men jeg får ikke blikk-kontakt. Han er mer opp-tatt av sine egne hender. Jeg spør om han har hatt det fint på dagsenteret i dag, men får ikke noe svar. Moren forteller at han kan bare si to ord; «do» og «mat».

Salu, mannen og Rohit flyttet fra

Kathmandu til Pokhara for å komme bort fra diskrimineringen og utestengelsen. For å starte på nytt. For å få jobb. For å få avlastning. For å bli respektert.

Livet har blitt bedre, men det er fortsatt en kamp og daglige utfordringer. Det er ikke alltid de har råd til den medisinen han skal ta, og hun unngår å ta med seg Rohit på markedet eller andre steder der det er mye folk. Blir han stressa, kan han bli aggressiv og uforutsigbar. Derfor holder de seg mest hjemme. Men det er bedre enn alle de rare blikkene.

Salu prøver å smile, men jeg forstår at livet er vanskelig. Hun sier at mannen er veldig flink med Rohit, men det kommer også frem at han ikke har noen jobb. De få rupiene hun tjener på vaskejobben er alt de har for øyeblikket.

Når jeg går sitter Rohit ute i den lave solen. Han ser på hendene sine. Og er alene.

Dagsenteret i Pokhara

blir drevet av lokallaget til Parents' Federation of Persons with Intellectual Disabilities (PFPID) med støtte fra japanske privatpersoner. På dagsenteret er det barn og unge voksne med utviklingshemning, og de får undervisning i dagligdagse gjøremål, nepalsk, matematikk, håndarbeid, musikk, sang og dans.

Rohit har vist positiv utvikling etter at han begynte her. Han har færre utbrudd, er mer rolig, og har ifølge moren fått bedre hukommelse. Han har aldri gått på vanlig skole. Nå er han 17 år, kan ikke snakke, men klarer å gå selv. Ellers trenger han assistanse til det meste gjennom hverdagen i tillegg til trygge rammer for å begrense aggressive utbrudd.

Familien til Rohit slipper å betale «skolepenger» til dagsenteret fordi familien har så dårlig økonomi.

NFU støtter ikke driften av noen dagsentre i Nepal, men noen av lokallagene får midler til å arrangere aktiviteter på den årlige internasjonale dagen for funksjonshemmede 3. desember. Hovedfokusert til NFU er å støtte PFPID i å bli en sterkere og mer synlig menneskerettighetsorganisasjon på nasjonalt nivå.

UNICEF fikk TV-aksjonen 2017

Neste års TV-aksjon går til UNICEF-aksjonen «Læring i krig». Pengene skal gi barn i krigs- og katastrofeområder en bedre framtid gjennom utdanning. UNICEF ønsker å bruke midlene fra TV-aksjonen i Syria, Sør-Sudan, Mali, Pakistan og Columbia.

Det var i alt 13 organisasjoner som søkte om å få TV-aksjonen denne gangen. Atlas-Alliansen var en av dem – i tillegg til for eksempel Redd Barna, Kreftforeningen, Landsforeningen for Hjerte- og lungesyke, Redningsselskapet, SOS Barnebyer og Kirkens bymisjon.